

Засуджуємо звірства російської федерації над мирним українським народом!

ВІЛЬНЕ СЛОВО

XXXIII-ий РІК НОВОГО ВИДАННЯ /Н-р 19-20/ ЖОВТЕНЬ 2022 р./ ГАЗЕТА ЗАСНОВАНА 1949 р.

Культурно-просвітницький часопис Союзу українців Румунії

Картина: Зоя ЛІСОВСЬКА
(СФУЖО, КАНАДА)

У номері:

- Коли звучить державний гімн і майорить державний прапор
- З діяльності голови СУР, депутата Миколи-Мирослава Петрецького
- Чергове засідання Ради СУР відбулося в Арадї
- Зеленський на засіданні Генасамблеї ООН назвав п'ять передумов миру
- Посол України в Румунії Ігор Прокопчук взяв участь у дискусіях на тему підтримки України
- Новий шкільний навчальний рік
- Національна нарада вчителів рідної української мови
- День учителя
- Взаємозв'язок школи та сім'ї

Іван КОВАЧ

УКРАЇНО МОЯ

Не тому Ти моя, Україно моя,
що тепер вже можна сказати,
а тому, що в надії й здаля
Тебе можна назвати.

Не тому Ти моя, Україно моя,
що зближається Сонце з Землею,
а тому, що Ти вічно моя і своя,
й промовляючи суть Твою, млію.

Не тому Ти моя, Україно моя,
що без Тебе не буде й немає,
а тому, що в Тобі я зустрів солов'я,
що все рідне триває.

Не тому Ти моя, Україно моя,
що в Тобі сколилася врода,
а тому, що надія жива і свята
не лишається роду.

Не тому Ти моя, Україно моя,
що на вулиці ніжить ся світло,
а тому, що всебіч розгорілася мла
і глибиниться вітром.

Не тому Ти моя, Україно моя,
що ти в серці моїм – гореслові,
а тому, що родина моя і Твоя –
воєдино в Покрові.

Українці Сучави – на заході «Відкривай Північ - Схід»

Сучавська філія Союзу українців Румунії отримала запрошення представити виставку з дегустацією специфічних продуктів української кухні на галі-туризму «Відкривай Північ-Схід», захід, організований у Гура Гуморулуй 22 вересня радою Сучавського повіту.

Працьовиті та вправні жінки Клапон Нікуліна, Кідеша Крістіна, Янош Зірка та Бойчук Надія організували смачну презентацію української кухні, яка включала, серед інших смачних страв, традиційну різдвяну трапезу з 12 пісних страв, вареники з сиром та буряковий борщ.

У заході, який мав на меті популяризацію культури, туризму та економіки Сучавського повіту та гастрономії Буковини, разом із командою СУР, також взяли участь директор Бутнару Коріна з Молдови Суліца, прихильник традицій українства та вивчення української мови в школі.

КОЛИ ЗВУЧИТЬ ДЕРЖАВНИЙ ГІМН І МАЙОРИТЬ ДЕРЖАВНИЙ ПРАПОР

Державний прапор України – один з офіційних державних символів держави. Синьо-жовті кольори прапора – втілення національної єдності, честі та гідності нації. Синьо-жовтий прапор для українців – символ боротьби, перемоги і любові до своєї країни. Шанування символів нашої держави – це ознака гідного ставлення до України як представника української нації.

Щорічна дата державного прапора України – 23-тє серпня. Як стало вже традиційно, у день державного прапора відбуваються урочисті церемонії підняття державного прапора.

Перші згадки про використання синьо-жовтого кольору прапора на українській землі становлять середньовіччя.

Прапор – один із найважливіших символів кожної держави. Він став символом свободи, добра проти зла, вільного майбутнього проти тоталітарного минулого. Синьо-жовтий прапор майорить в усіх країнах Європи.

СУР з першого дня війни висловив свою солідарність з українським народом та засудив збройну агресію російської федерації проти України, щоб зупинити цей конфлікт. Ми переконані, що Україна переможе у цій жакливій війні, а прапор України замаяорить у кожному населеному пункті України на всіх звільнених від окупантів територіях.

В усьому світі синьо-жовтий колір нашого прапора уособлює сміливість, незалежність, демократичні цінності й найкращі чесноти для українського народу.

Державний прапор України має досить цікаву і тривалу історію. Патріотизм, любов до Батьківщини, почуття національного єднання народжується в наших серцях тоді, коли звучить державний гімн і майорить державний прапор.

Слава Україні!

Микола ДУТКА

ПАЛОМНИЦТВО БАНАТСЬКИХ УКРАЇНСЬКИХ ПАРАФІЯН ДО МОНАСТИРСЬКИХ ЗАКЛАДІВ З П. НЯМЦ

Місяця вересня ц.р. відбулася прекрасна екскурсія, організована з боку нашого СУР, в якій брали участь православні українці парафіяни з повітів Караш-Северін і Тіміш. Думаю, що для читачів буде цікаво дізнатися про паломництво банатських віруючих українців, охоплюючи два повіти, згадані вище.

Таким чином, з 13-14 великих автокарів, два з яких вмістили приблизно 100 осіб із сурівських організацій транспортом української фірми «Надіна» Івана Шутака.

Автокари направились в довгу дорогу відвідати Монастирські Храми п. Нямц. Поїздка не була легкою, тривала багато годин, але зацікавлені екскурсіоністи весь час милувались гарними краєвидами, природою, забували про таготу, відстань і так проходив час.

Першого дня відвідали монастирський храм Св. Іллі, потім монастирі Агапія та Вератик, ввечері, після відпочинку, відвідали приміщення монастиря Нямц. Рано о

8-ій годині рушили знову в дорогу і зупинились в гарному монастирі Сігастрія потім Секу. Інші шукали могилу Св. Аргімандрита Іллі Клеопи.

Після обіду автокари рушили по шосе до Монастирів Петру Воде і Палтіну, де можна багато чого побачити, бо все цікаве. Шкода, що хвилини для відвідання були лічені. Ктитору монастиря, настоятелю Архи-

мандрит Юстину Перву, завдяки його любові і пожертв для незаможних, бідних, хворих після великого труду, йому вдалось поставити основу, фундамент для соціального філантропічного центру в монастирі. Його бажання було в сторону дітей, старших людей, хворих, щоб подарувати їм моральну і матеріальну поміч. В монастирі панувала і панує дисципліна, любов і жертва для всіх.

Після його смерті керує монастирем Архимандрит Харитон Негря.

Всі храми монастирські дуже цікаві, кожен має свою історію, своє значення.

За все це, за фінансову допомогу: забезпечення транспорту, у приміщеннях, харчування, за все це – щира подяка з мого боку, так само з боку всіх парафіян щира подяка п. голові СУР і депутату нашому Миколі-Мирославу Петрецькому, всім організаторам і бажаємо Вам міцного здоров'я, якнайбільше сили працювати на благо нашого українства.

Текст і фото
Анна БЕРЕГІЙ

З діяльності голови СУР, депутата Миколи-Мирослава ПЕТРЕЦЬКОГО

СУР рішуче засуджує ракетні обстріли України російською федерацією

Союз українців Румунії рішуче засуджує цілеспрямовані ракетні обстріли російською федерацією великих українських міст, мирного населення та цивільної інфраструктури України!

Усі винні у вчиненні цих воєнних злочинів мають бути притягнуті до відповідальності!

В основі Європейського Союзу лежать плюралізм, недискримінація, толерантність, справедливість і повага до людської гідності, свободи, демократії, рівності, верховенства права та прав людини, включаючи права осіб, які належать до меншин.

Більш ніж 80 років ідеології, які, як ми вважали, давно минули, знову з'являються на передньому плані та досягають тривожного рівня популярності, ситуація, яка впливає на нашу соціальну стабільність, економічний розвиток і негативно впливає, зокрема, на політичний денний порядок або двосторонні відносини.

Цей сигнал тривоги я подав учора з трибуни парламенту своєю політичною заявою.

Серйозно постраждати може і сама демократія, тому що на тлі напруженої геополітичної ситуації та викликів, які постають перед людством, я все частіше спостерігаю гіперболізовані прояви, в яких через бажання залучити електоральний капітал вдаються до популізму та

демагогії, суті виборчої риторики приноситься в жертву.

В основі Європейського Союзу лежать плюралізм, недискримінація, толерантність, справедливість і повага до людської гідності, свободи, демократії, рівності, верховенства права та прав людини, включаючи права осіб, які належать до меншин.

Я виступаю за виховання нових поколінь на цих цінностях та їх залучення до прийняття рішень.

Освіта є єдиним дієвим засобом боротьби зі згубним впливом народницької течії, для зростання якої дійові особи постійно шукають нові шляхи. Без чіткої комунікації та представлення цінностей і важливості ЄС економічного прогресу та традиційного способу ведення політики вже

недостатньо, а соціальна стабільність під загрозою.

Ми несемо тверду відповідальність за сприяння економічній, соціальній та територіальній єдності та солідарності між державами ЄС за повагу до культурної та мовної різноманітності та захист європейської культурної спадщини. Навпаки, явище зростання видимості та впливу популістського дискурсу й надалі залишатиметься загрозою не лише для нинішнього покоління, а й для майбутніх поколінь.

Партнерські відносини СУР з Івано-Франківською адміністрацією

Керівництво Союзу українців Румунії 15 вересня відгукнувся на запрошення керівництва Івано-Франківської обласної держадміністрації, з якою ми маємо партнерські відносини ще з 2016 року. На самому початку було підкреслено, що Парламент Румунії був одним із перших законодавчих органів світу, який із самого початку війни засудив агресію російської федерації проти України, та відзначено зусилля Уряду Румунії щодо підтримки біженців.

У продовженні вони висловили подяку Румунії та Союзу українців Румунії за підтримку, надану Україні та українським біженцям. Власне, голова Івано-Франківської ОДА Світлана Онишук чітко зазначила, що Румунія та Союз українців Румунії найбільш оперативно підтримали тих, хто тікав від війни, оскільки перша допомога для них надійшла саме від нас.

Крім того, на основі угоди про співпрацю з Івано-Франківською державною адмі-

ністрацією, якій добре відома залученість і рішучість керівництва СУР, адміністрація української області також передала нам книги для українських студентів-біженців.

Від імені проводу СУР разом із моїми колегами Василем Пасинчуком (першим заступником голови СУР), Мирославом-Миколою Петрецьким (головою Марамо-

роської філії СУР), Олександром Мочернаком (парламентським радником) та Костелом Іліє (старшим радником) я підкреслив, що Румунія повністю підтримує Україну, що ми хочемо, щоб Україна була сильною, суверенною та незалежною державою-членом Європейського Союзу.

(Закінчення на 4 стор.)

З діяльності голови СУР, депутата Миколи-Мирослава ПЕТРЕЦЬКОГО

Робочий візит голови СУР Миколи-Мирослава Петрецького до повітів Марамуреш і Сучава

Голова Союзу українців Румунії, Микола-Мирослав Петрецький зустрівся з керівництвом педагогічного ліцею ім. Тараса Шевченка щодо організації у партнерстві з СУР, 25-річчя заснування навчального закладу з викладанням українською мовою.

Зустріч відбулася з нагоди робочого візиту до повітів Марамуреш і Сучава, який відбувся з 29 вересня по 1 жовтня. Після презентації керівництва Союзу українців Румунії, Повітова Рада Марамуреш виділила суму в розмірі 100 000 леїв на відновлення будівлі, де працює Український ліцей ім. Тараса Шевченка.

З цієї нагоди голова СУР зустрівся з членами комітетів та головами місцевих організацій. Під час робочих засідань відбулися дебати щодо виконання рішень Союзу, в тому числі щодо заходів, які вжиті на рівні філій для покращення діяльності, члени комітетів та голови місцевих організацій в свою чергу виступили з пропозиціями щодо покращення місцевої діяльності.

Окрім визначення проблем, які аналізувалися та обговорювалися під час робочих візитів, також обговорювалися перспективи поглиблення співпраці СУР з місцевими органами державної влади та освітніми підрозділами.

Партнерські відносини СУР...

(Закінчення. Поч. на 3 стор.)

Ми також запропонували після завершення війни, яка обов'язково закінчиться перемогою України, продовжувати та покращити співпрацю між нашими державами абсолютно на всіх рівнях, особливо з цією областю, маючи на увазі, що у нас багато спільних цілей.

Зустріч також мала й аналітичну частину щодо поточної ситуації українських біженців, і СУР запевнив, що ті, хто тікає від війни, і надалі матимуть таку ж нашу підтримку.

За столом перемовин на найвищому рівні Івано-Франківську ОДА представляли: голова Світлана Онищук, заступник голови Вадим Созоник, т. в. о. начальника управління міжнародного співробітництва, євроінтеграції, туризму та інвестицій Галина Макота, начальник управління інформаційної діяльності та комунікацій з громадськістю Ірина Лакіза, заступник начальника управління культури, національностей та релігій – начальник відділу культури і мистецтв Мирослава Корнелюк.

Повторне освячення церкви «Покрови Божої Матері» та 13-й Фестиваль «Свято у моєму селі» в с. Балківці Сучавського повіту

Цього року культурні та релігійні заходи, проведені в с. Балківці, у перших числах жовтня, а саме, повторне освячення церкви «Покрови Божої Матері» та 13-й фестиваль «Свято у моєму селі», були організовані за фінансової підтримки Союзу українців Румунії.

На Святій Літургії, звершеній на церковному подвір'ї, окрім великої групи священників на чолі з Преосвященнішим Отцем Дамаскином Дорнянулом, були присутні також представники СУР, зокрема голова СУР, депутат Микола-Мирослав Петрецький, голова Сучавської філії СУР Ілля Саучук, голова Балківецької організації СУР Петро Шойман, члени комітету Сучавської філії СУР, мер Балківців Василь Шойман та понад 1200 вірян.

Оскільки це була особлива релігійна подія, переосвячення храму, то наприкінці богослужіння віряни мали змогу увійти як до храму, так і до святого вівтаря. Окрім храмового свята «Покрови Божої Матері», церква отримала ще одного святого покровителя – святого Калініка з Черніки.

Роботи з реставрації розпису були підтримані депутатом Миколою-

Мирославом Петрецьким, який зусиллями на парламентському рівні зумів привернути увагу компетентних органів центральної влади щодо необхідності виділення коштів на відновлення внутрішнього розпису церкви в Балківцях.

Щойно після закінчення богослужіння прямо на церковному подвір'ї почався Фестиваль «Свято в моєму селі», в якому взяли участь хори та вокальні колективи із сіл і парафій Негостина – Негостинські голоси, Полонинки з Палтину, Буковинка з Балківців та хор парафії в Гропень. Водночас вокальна група Буковинка, утворена з учнів Балківецької школи, виконали кілька українських релігійних пісень під керівництвом вчительок української мови Анки Штюбюя та Нарциси Кирстян.

У Балківецькому будинку культури діти взяли участь у різноманітних заходах, були в захваті від багатьох діснеївських героїв, насолоджувалися подіями, насиченими музикою та кольорами й отримали фотографії зі знаком усмішок та миру у всьому світі. Організатором заходів для українських дітей виступив професор Петро Штефан Шойман, голова Балківецької організації СУР.

З діяльності голови СУР, депутата Миколи-Мирослава ПЕТРЕЦЬКОГО

Чергове засідання Ради СУР відбулося в Араді

Чергове засідання Ради СУР відбулося в Араді 23-24 вересня на скликанні голови Союзу Українців Румунії Миколи-Мирослава Петрецького, який надав слово всім членам Ради і дав слово всім членам висловити свою думку щодо звітів філій СУР.

На зустрічі було проведено аналіз виконання рішень Союзу та заходів, які вжито філіями та місцевими організаціями для покращення діяльності СУР на місцевому рівні. Адміністративний департамент представив фінансово-бухгалтерську інформацію за місяць серпень, і на прохання Департаменту міжнародних відносин філії СУР подадуть бюджет на 2023 рік з його обґрунтуванням.

Микола-Мирослав Петрецький підсу-

мував свою депутатську діяльність, детальні питання будуть опубліковані в періодичних виданнях СУР.

Були представлені та затверджені кошториси за місяць жовтень. Так, було схвалено такі заходи, як «Радість осені в українців», «Осінь – міжкультурність – українці-румуні», «Українські традиції та звичаї», «Документальна подорож Банатською землею», «Покрий нас Твоїм покровом, Пречиста Діво», «150 років від дня народження поета, прозаїка і художника Богдана Сергійовича Лепкого», «Українські спільноти в Марамуреші», «Свято українського фольклору», «Українська господиня», «Конкурс виконавців української пісні», «Кулінарний захід серед молоді України», «Внесок запорізьких козаків у територіально-адміністративну стабіль-

ність Північної Добруджі, починаючи з XIX ст.» – міжнародна конференція, «180 років народження та 110-річчя з дня смерті великого українського композитора Миколи Лисенка», «День української мови» та інші.

На прохання філій були затверджені кошти на проведення засідань Комітету та участь у засіданнях Ради СУР, оплату побутових витрат, придбання побутових речей, витратних матеріалів, палива та електроприладів, оплату палива для перевезення біженців, укладання партнерських відносин з кількома церквами з метою організації церковного патронату тощо.

Окремим пунктом денного порядку був аналіз редакційного плану на четвертий триместр, зокрема підписання партнерської угоди з SRTv щодо продовження програми «Телешкола – уроки румунської мови для українських біженців».

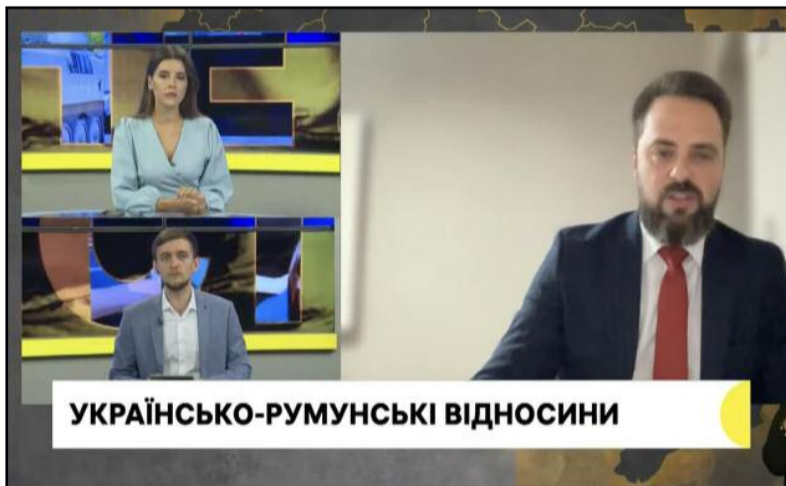
По кожній із розглянутих і схвалених проблем і заходів Рада Союзу прийняла рішення, підписані всіма членами Ради.

Участь у телевізійній програмі Суспільного телебачення України

Депутат Микола-Мирослав Петрецький, голова Союзу українців у Румунії минулого тижня взяв участь у телевізійній програмі Суспільного телебачення України.

Дискусії в рамках програми були зосереджені на підтримці Румунією України протягом понад шести місяців від початку російського вторгнення в цю країну.

У рамках телепередачі було розглянуто низку актуальних тем, таких, як стан і перспектива румунсько-укра-

їнських відносин та зусилля Румунії – політичні, економічні, гуманітарні – з підтримки України на тлі війни, розв'язаної російською федерацією проти українського народу.

Особливий наголос було зроблено на сприянні експорту українського зерна транзитом через Румунію та на зусиллях румунської влади щодо полегшення в'їзду до Румунії, підтримки та інтеграції біженців з України.

«Караван українського фольклору» цього року зупинився на дорогах українських землях, де не обійтися без традиції пісні і танцю. Український фольклор дуже люблять музичні, літературні та мистецькі творці, а жителі села Кричунів, яке приймає добрих і теплих людей, прагнуть зберегти його якомога автентичнішим.

Довгоочікувана етнічними українцями подія розпочалася 25 вересня молитвою «Отче наш»

Караван українського фольклору

під благословенням священника Української Православної Церкви села Кричунів Віктора Петрова. Хвилиною мовчання вшанували полеглих героїв війни проти України.

На святі були присутні різні українські вокальні гурти з Мараморіша: Кричунів, з Полян, прийшли дві групи, «Голос полонини» – координатор Михайло Мачока та дитяча група – координатор Марія Вішован, «Надія» – Кривий, координатор Адріана Рекало, гурт з Рускови, координатор Михаела Микулайчук, "Красняночка" – Вишівська Красна, координатор Юра Мочернак, група з Верхньої Рівни, "Веселка" – Луг Над Тисою, координатор Анна Самбор. Були присутні українські солісти Октавіан Волошук та Михайло Нарцис Боб-

рюк, а сам голова Марамуреської філії СУР Мирослав Петрецький, перейшов з офіційних повноважень у артистичні та порадував присутніх своїм голосом.

На заході виступили голова Марамуреської філії СУР Мирослав Петрецький, перший заступник голови СУР Василь Пасинчук, голова жіночої організації та член Ради Анна Самбор, заступник мера Верхньої Рівни Іван Рускован та член місцевої організації СУР с. Кричунів Іван Петровай.

Також брали участь голови місцевих організацій Вишівська Красна – Юра Мочернак, Кричунів – Віктор Матус, Рускова – Пінтя Марічук, Великий Бичків – Анна Міхалі та члени Іван Рекало (Рада СУР), Михайло Іван Лаурук, Микола Кващук.

Усі вони долучилися до події, яка має на меті забезпечити еволюцію українського культурного народу та живу передачу української спадщини.

Зеленський на засіданні Генасамблеї ООН назвав п'ять передумов миру

Шановний пане голово Генеральної Асамблеї!

Шановний пане Генеральний секретарю ООН!

Шановні глави держав і урядів!

Шановні журналісти!

Народи світу!

Україна хоче миру. Європа хоче миру. Світ хоче миру. І ми побачили, хто єдиний хоче війни. Є лише один суб'єкт серед усіх держав – членів ООН, який зараз сказав би, якби міг мене перебити, що він задоволений цією війною – своєю війною. Але ми не дамо цьому суб'єкту нас переважити, хоч це і найбільша за розмірами держава світу.

Україна показала силу на полі бою, користуючись своїм невід'ємним правом на самооборону згідно зі статтею 51 Статуту ООН. І ніхто не дорікне нам зараз чи в майбутньому слабкістю чи нездатністю боротися за себе, за свою незалежність.

Ми досягаємо результату в цій боротьбі й бачимо, яким буде завершення цієї війни та що стане гарантіями стабільного миру.

Статут ООН проголошує рівність націй, і ми довели, що Україна є рівною серед рівних.

Статут ООН захищає непорушність кордонів, і ми підтверджуємо лінію нашого кордону, виганяючи окупантів за неї.

Статут ООН фіксує цінність прав людини, гідності та життя, і ми теж фіксуємо їх – кожним звільненням від російської окупації українським містом.

Ця війна не була спровокована нами. Ми провели 88 раундів переговорів у різних форматах, щоб не допустити цієї війни, – це тільки за час від початку мого президентства й до 24 лютого цього року.

Але росія не тільки не припинила злочину агресії, яку розпочала ще у 2014 році, а перевела його у повномасштабне вторгнення. І ми не маємо іншого вибору, ніж захищатися. Ми це й робимо. Ми виштовхуємо агресора за міжнародно визнаний кордон Української держави.

І це – перший пункт нашої формули миру. Комплексний пункт. Покарання.

Покарання за злочин агресії. Покарання за порушення кордонів. Покарання, яке має діяти, поки не буде відновлений міжнародно визнаний кордон. Поки агресія не припиниться. І поки не буде повної компенсації за війну.

Тому санкції проти агресора – це частина формули миру. Блокування торгівлі й відносин з агресором – це частина формули миру. Все це – покарання.

І поки агресор є стороною ухвалення рішень у міжнародних організаціях, його треба ізолювати в них, принаймні на час агресії. Позбавити права голосу. Позбавити права делегації. Позбавити права вето, якщо це член Радбезу ООН. Тобто покарати всередині інституцій.

Треба не заплющувати очі на пропагандис-

тів, які виправдовують агресію, а застосовувати проти них повний пакет персональних обмежень. Тобто покарати за брехню.

Треба не дозволяти громадянам держави-агресора насолоджуватися туризмом чи шопінгом на території тих, хто цінує мир, а спонукати їх через візові обмеження до боротьби проти агресії своєї держави. Покарати за попурання злу.

Має бути створений спеціальний трибунал для покарання росії за злочин агресії проти нашої держави. Це те, що стане сигналом для всіх потенційних агресорів, що вони повинні цінувати мир, інакше будуть притягнуті до відповідальності світом.

Ми підготували конкретні кроки для створення такого трибуналу. Вони будуть представлені всім державам.

Україна звернеться до Генеральної Асамблеї ООН щодо підтримки необхідності створення й міжнародного компенсаційного механізму. Розраховуємо на вашу підтримку.

росія має заплатити за цю війну своїми активами. Це також покарання. Це одне з найстрашніших покарань для російських посадовців, які цінують гроші понад усе.

Другий пункт формули миру – це захист життя.

Максимально конкретний пункт. Зараз, поки тривають засідання Генеральної Асамблеї, в українському місті Ізюмі Харківської області триває ексгумація тіл із масового поховання, яке з'явилося, коли цю територію контролювали російські війська. Там виявлені тіла жінок і чоловіків, дітей і дорослих, цивільних і військових. 445 могил.

Там родина, яка загинула під завалами будинку після російського авіаудару: батько, мати, дівчатка шести й восьми років, бабуса і дідусь. Там чоловік, якого задушили мотузкою. Там жінка зі зламаними ребрами й ранами на тілі. Там чоловік, якого кастрували перед убивством, і це далеко не перший такий факт.

Запитайте у представників росії, чому в російських військових такий потяг до кастра-

ції. Що роблять із ними самими, щоб вони бажали робити таке з іншими?

Єдине, чим відрізняється масове поховання в Ізюмі від того, що світ побачив у Бучі, це, власне, поховання. російська армія довше перебувала в Ізюмі, і тому тіла вбитих все ж закопані, а не розкидані вулицями.

Тож як ми можемо залишити російську армію хоча б десь на українській землі, знаючи, що вони всюди вчиняють такі масові вбивства? Не можемо.

Ми повинні захищати життя. Світ повинен захищати життя. Кожна держава, проти якої спрямована збройна агресія, потребує можливості захищати своїх громадян і звільняти свою територію.

Якщо для цього треба допомогти зброєю чи снарядами – це має бути. Якщо для цього

потрібно допомогти фінансами, це має бути. Якщо для цього треба допомогти розвідниками, це має бути. А от чого не має бути, то це облуди.

Ми можемо повернути український прапор на всю нашу територію. Ми можемо зробити це силою зброї. Але нам потрібен час.

Ми намагалися це прискорити. Ми намагалися реалізувати базові положення Статуту ООН для України шляхом переговорів.

Але росія боїться справжніх переговорів і не хоче виконувати будь-які справедливі міжнародні зобов'язання. Бреше всім, як це типове для агресорів. Для терористів.

Ось і зараз, коли росія каже про переговори, вона хоче лише пригальмувати свій відступ. росія хоче перезимувати на захопленій території України та підготувати сили для спроби нового наступу. Для нових Буч, нових Ізюмів... Або принаймні забезпечити собі фортифікацію на захопленій землі та приховану мобілізацію вдома.

Ми не можемо погодитися на відкладену війну. Бо вона буде ще гарячішою, ніж зараз.

(Продовження на 7 стор.)

Укрінформ наводить повний текст виступу Президента України Володимира Зеленського на загальних дебатах 77-ї сесії Генеральної Асамблеї ООН.

Зеленський на засіданні Генасамблеї ООН назвав п'ять передумов миру

(Продовження. Поч на 6 стор.)

Для нас це війна за життя. Тому ми потребуємо оборонної підтримки – зброї, техніки та снарядів. Наступальних озброєнь – достатньо далекобійних, щоб звільнити нашу землю. І захисних систем, передусім протиповітряної оборони. І ми потребуємо фінансової підтримки, щоб зберегти внутрішню стабільність і виконувати соціальні зобов'язання перед нашими людьми.

Фізичний захист і соціальний захист – це два елементи будь-якого державного життя. Тож другий пункт нашої формули миру – це захист життя. Всіма засобами, які дозволяє Статут ООН.

Третій пункт – відновлення безпеки й територіальної цілісності.

Погляньте, скільки елементів глобальної безпеки Росія підірвала своєю війною. Безпеку мореплавства, продовольчу безпеку, радіаційну безпеку, енергетичну безпеку та безпеку від зброї масового ураження.

Ми вже відновлюємо безпеку мореплавства і продовольчу безпеку. І я дякую пану Антоніу Гутеррішу за особисту залученість. Алжир, Ефіопія, Єгипет, Лівія, Кенія, Сомалі, Судан, Туніс, Бангладеш, Ізраїль, Індія, Іран, Ємен, Кіпр, Китай, Корея, Ліван, Туреччина, Бельгія, Болгарія, Греція, Ірландія, Іспанія, Італія, Нідерланди, Німеччина, Румунія та Франція вже отримали українську агропродукцію.

І ми маємо збільшити постачання морем. Як на умовах ринку, так і в межах Продовольчої програми ООН, для якої Україна завжди – надійний партнер.

І, до речі, попри всі складнощі через війну ми ухвалили рішення надати гуманітарну допомогу Ефіопії та Сомалі, тож відправимо їм додатковий обсяг нашої пшениці.

Але з іншими елементами безпеки складніше.

Напередодні засідання Генеральної асамблеї росія вдарила ракетами по Південноукраїнській АЕС. Вибухом зачепило будівлі станції – вибило вікна, пошкодило стіни. Ракети розірвалися лише за 300 метрів від стін реакторів!

І це після того, як з'явився чіткий заклик МАГАТЕ до росії зупинити будь-яку ворожу активність проти будь-яких атомних об'єктів України, зокрема проти Запорізької атомної станції – найбільшої у Європі, яку росія перетворила на мішень. І це робить мішенню всіх вас.

російський радіаційний шантаж – це те, що має хвилювати кожного й кожна з вас, бо ніхто з вас не знайде вакцини від променевої хвороби.

Криза вартості життя в десятках країн триває. Її коріння – у дестабілізації енергоринку. Треба прибрати основний чинник глобальної цінової турбулентності, а саме: російський енергошантаж.

Для цього треба обмежити ціни, за якими росія відправляє на експорт свої енергоресурси.

Треба зробити російські нафту й газ знову просто звичайними товарами. Зараз нафта й газ – це енергетична зброя росії. І саме тому їй вдається маніпулювати ринками так, щоб електрика, газ, бензин і дизель ставали привілеєм для обраних замість того, щоб бути звичайним доступним благом для всіх.

Обмежити ціни – це самозахист світу. Це шлях до відновлення енергетичної та цінової безпеки.

Але чи піде світ на це? Чи злякається погроз росії?

Треба зробити лише один сильний крок, після якого все стане ясно. Вже давно час для нього.

Цей крок розставить усе по місцях. Після російського ракетного терору. Після масових убивств. Після Маріуполя. Після спалення російськими військовими українських полонених в Оленівці. Після блокади портів. Після ударів російських танків і ракет по атомних станціях. І після погроз застосувати ядерну

зброю, які стали правилом, а не винятком для російських пропагандистів...

Треба визнати нарешті росію державою – спонсором тероризму. На всіх рівнях. В усіх країнах, які сповідують цінності миру й захисту людського життя. Юридично. Політично.

Якщо ви не маєте юридичного механізму, ви можете ухвалити політичне рішення – на рівні парламентів. Це фундамент для відновлення елементів глобальної безпеки. Якщо цей сильний крок буде зроблено, відпадуть сумніви, чи робити інші життєво необхідні кроки.

І дуже чутливе – це кордон, це територіальна цілісність.

Коли хтось один намагається вкрати територію іншого, це ставить під удар усі держави світу.

Тому глобальну безпеку неможливо відновити без відновлення територіальної цілісності того, проти кого була спрямована збройна агресія.

Отже, третій пункт української формули миру – це відновлення безпеки й територіальної цілісності.

Четвертий пункт – це гарантії безпеки.

Кожна нація має право на гарантії безпеки. Не тільки найбільші нації. Не тільки найбільш щасливі.

Ми маємо пропозиції такої модернізації архітектури безпеки для України, а отже, й для Європи та світу, яка не допустить більше жодної агресії проти нас. Ми вже представляємо їх партнерам.

Це пропозиції юридично обов'язкових багатосторонніх і двосторонніх договорів. Це умови, за яких гарантії мають діяти, і час, за який їхні дії мають принести результат – результат на землі, на морі, у повітрі, у дипломатії та політиці, в економіці та фінансах, у забезпеченні зброєю та розвідданими. Кожен з вас, отримавши текст нашої формули миру, побачить і деталізацію того, що ми пропонуємо як гарантії безпеки.

Я не хочу порівнювати наші пропозиції з гарантіями будь-яких альянсів, які існують на планеті зараз. Я хочу підкреслити, що гарантувати безпеку тій чи іншій нації превентивно завжди вигідніше, ніж зупиняти постфактум війну проти неї.

І п'ятий пункт української формули миру – це рішучість.

Те, без чого інші чотири пункти не працюватимуть.

Це наша рішучість боротися. Це рішучість партнерів допомагати нам, а отже, самим собі. І це рішучість світу об'єднатися навколо того, хто бореться проти збройної агресії. Рішучість світу поставити на місце одного, який загрожує всім.

Отже, усі п'ять пунктів нашої формули:

- покарання за агресію;
- захист життя;
- відновлення безпеки й територіальної цілісності;
- гарантії безпеки;

(Продовження на 12 стор.)

ВАЖЛИВА ДУХОВНА ПОДІЯ В БАНАТСЬКОМУ УКРАЇНСЬКОМУ СЕЛІ СОКА

Трудні роки були для священника Василя-Крістіана Арделяна кілька років тому назад, коли переселився з Тімішоари в село Сока на посаду української православної церкви священником. Нічого не було, тільки українська громада, земля і зелена трава там, де тепер стоїть завершений Божий храм і гарний парафіяльний дім. Землю сокани отримали для побудови церкви з боку примарії. Коли існує тверде бажання у людини, тоді і Бог допомагає все здійснити, українці бажали мати свою церкву і разом із священником почала для них велика праця і тверда відповідальність. У 2002 році був установлений камінь для української православної церкви.

У 2012 р. посвячення церкви відбулося знадвору і всередині посвячення Вівтаря церкви.

У 2022 р. в неділю 25 вересня відбулася прекрасна подія – третій етап після двадцятьох років посвячення розпису, і це було завершення праці отця-настоятеля і віруючих українців Соки.

Згадати потрібно ще й те, що в той недільний день відсвяткували і ювілейне храмове свято української православної церкви Соки: «Рождество Пресвятої Богородиці».

З боку Патріархії був Владика Паїсій-Лугожану і два диякони, з Українського Вікаріату п. отець Вікарій Микола Лаурук, Протоіерей М. Росоха з банатських українських церков.

Українські священники з повітів Караш-Северін і Тіміш були запрошені: Микола Лало – св. парафії Корнуцел з протесією, отець Уліч Василь – парох Ремет-Лунка, потім близькі румунські священники – Протоіерей з Дети, близьких Монастирів, отець Іван Арделян (Мараморощина, пенсіонер, тато пароха Соки).

Були також примар Корнел Тоца, ктитор церкви, теперішній мер Лучіян Тріфонеску. Всіх гостей гарно

вітали, коли входили в село молоді дівчата і хлопці в українських костюмах і традиційно з хлібом-сіллю, з квітами та релігійними піснями.

Перед церкви Владика вітали Вікарій Микола Лаурук і протоіерей М. Росоха і протесія.

Після посвячення розпису, закінчення Літургії був момент нагород. Владика нагородив пароха церкви отця Василя Арделяна найвищою нагородою «ORDINUL PATRIARHAL – CRUCEA SF. IOAN DE LA NEAMȚ» (ІАСОВ НОЗЕВІТУЛ).

Слідували дипломи, подяки для членів парафіяльного уряду, для жіночого комітету, ктиторові, який допоміг найбільше в побудові церкви, бувшому меру надано спеціальну нагороду.

У висказаних словах з боку Владика, отця Вікарія було чути про все, що відбулося від заснування аж до теперішнього часу завдяки жертвування отця-пароха, віруючих цієї парафії і ктитора мера К. Тоци.

Велика радість і вдячність для українців Соки завершення їхньої праці для духовного життя.

Всі офіційні особи за порядком гарними словами нагадали важливі моменти, цікаві і гарні приклади (Вікарій, отець-пенсіонер, Владика).

Наприкінці священник-парох в своїм слові подякував всім за допомогу в праці. Насамперед Богові за його допомогу, Пресвятій Діві Марії, ім'я якої носить Церква, Патріарху, Владика, Вікарію, Протоіерею та всім парафіянам села.

Була приготовлена Агапа – Трапеза.

Друга частина події відбулася вечором у домі Культурному з допомогою мерії села: гарні співи, трохи раділи, веселились жителі села Соки з радощів за досягнені результати. Був присутній музикант, який грав на скрипці – українець з Бистрого Василь Курак із Мараморощини.

Заходиться сказати, що в той щасливий недільний день віруючі села Соки разом із отцем-парохом поставили вінок на Божий дім, одягнули церкву в гарний квітухий одяг, квіти, живі, які ніколи не будуть в'янути.

Сокани поруч зі священником запалили в їхньому краї полум'я, вогонь українського духу, що ніколи не згасне. Гарне здійснення і чудові виконавці.

Текст і фото
Анна БЕРЕГІЙ

Посольство України в Румунії**Посол України в Румунії Ігор Прокопчук взяв участь у дискусіях на тему підтримки України**

7 жовтня 2022 року Посол України в Румунії Ігор Прокопчук взяв участь у дискусіях на тему підтримки України, організованої в рамках Бухарестського міжнародного кінофестивалю. У дискусіях, модератором яких виступив директор Музею румунсько-

ців Румунії, журналісти та представники громадянського суспільства Румунії, які активно долучені до процесу підтримки громадян України, які вимушено залишили свої домівки внаслідок повномасштабної російської збройної агресії.

Ігор Прокопчук поінформував учасників заходу про актуальну ситуацію в Україні на тлі триваючої повномасштабної російської збройної агресії проти України. У цьому контексті Посол наголосив на необхідності створення дієвого механізму притягнення російської федерації, її політичного та військового керівництва до відповідальності за збройну агресію, а також вчинення воєнних злочинів і злочинів проти людяності на території України.

Також Ігор Прокопчук звернув увагу на важливості посилення санкційного режиму щодо держави-агресора шляхом введення нових секторальних, фінансових та персо-

нальних санкцій. Висловив вдячність румунській стороні за надану гуманітарну допомогу, прийом громадян України, які вимушено покинули свої домівки у наслідок повномасштабної війни росії проти нашої держави, а також за допомогу в інших сферах.

Після завершення дискусій відбувся показ фільму «Атлантида» українського режисера Валентина Васяновича. Фільм переміг на Венеційському кінофестивалі у програмі «Горизонти».

го селянина Вірджіл Штефан Ніцулеску, взяли участь Посол Республіки Польща в Румунії М.Ланг, Державний радник Канцелярії Прем'єр-міністра Румунії Юліан Кіфу, експерт з пост-радянського простору Арманд Гошу, керівництво Союзу україн-

АКЦІЯ СОЛІДАРНОСТІ З УКРАЇНОЮ

У Бухаресті відбулася акція солідарності з Україною та рішучого засудження масованих ракетних ударів Росії по території України.

російська федерація має бути визнана державою-терористом. росія та її військово-політичне керівництво мають бути притягнені до відповідальності!

Новий шкільний навчальний рік

Гаряче літо скінчилося. Настав місяць вересень, а разом із вереснем настав новий навчальний шкільний рік. Діти знову починають ступати через поріг школи, одні емотивні, інші нетерпеливі, щоб зустрітися зі своїми викладачами.

Новий навчальний рік почався скорше. У порівнянні із минулими роками не всі учні мали канікули у місяці жовтні. Починаючи із цим навчальним роком,

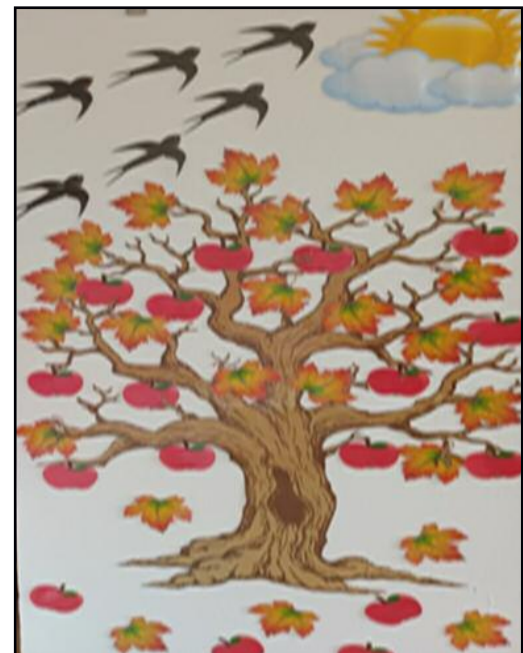
всі учні будуть мати осінні канікули у період 22-30 жовтня 2022 року.

Організування навчального року не має семестрів, які були минулими роками, а проявляються у Наказі Міністра Освіти режими навчання (модули навчання).

Навчальний рік триває 36 тижнів. Він приносить багато змін, які відносяться до курсів навчання та оцінювання учнів на тестування та екзаменів. Відповідно опублікованої нової структури навчання є в п'ять режимів навчання розподілені п'ятьма канікулами. Відносно до правил внутрішнього розпорядження, у попередньому навчальному закладі, на протязі шкільного 2022-2023 року, учні будуть мати самостійний план навчання і тести оцінювання від викладачів.

План навчання буде використовуваний для укріплення знань, для розпочинання і виправлення навчання і для заохочення учнів з досягнення гарних результатів.

Школа – це простір, де учень формує свою компетентність, соціальні та емоційні вправності, вчиться бути взаємним зі своїм ближчим, це етап підготовки,

забезпечуючи пройдений шлях на ціле своє життя.

Викладачі повинні бути для кожного учня перехідним мостом починаючи від сьогодні на завтра, від одного класу до другого.

Новий навчальний рік – це поява з новими предметами і новими друзями. Школа це наше розвивання, навчання та пізнання навколишнього світу.

Бажаємо всім учням в новому навчальному році, повної вдачі, довір'я і мудрості і всього того, що буде здійснюватися в майбутньому.

Микола ДУТКА

Національна нарада вчителів рідної української мови у курорті Жупітері (п. Констанца)

У місяці липні 2022р. у Жупітері (повіт Констанца) відбулася нарада викладачів, які викладають в Румунії рідну українську мову. Ця подія відбулася за програмою, встановленою Міністерством Освіти Румунії в партнерстві із СУР.

Учасники прибули 27-ого липня до курорту Жупітер. Урочисте відкриття почалося 28-ого липня. Після урочистого відкриття були обговорені такі теми, як: навчальний процес із дисципліни, рідна українська мова та література, результати, отримані на олімпіадах, конкурсах та екзаменах 2021- 2022 навчального року, діагно-

стика дидактичного акту в рамках оглядів та педагогічних гуртків та нормативна база на 2022-2023 навчальний рік.

Також були представлені теми, як: Проєкт «Закон попередньої освіти Виховна Румунія», «Стратегії та перспективи інтеграції дітей та вчителів біженців до системи освіти Румунії».

Виявлені проблеми в школах з викладанням української мови, які представили вчителі, були передані Міністру освіти, для їх вирішення. На наступний день були обговорені теми, як: «Притягання дітей та інших осіб для вивчення української рідної мови», удосконалення компетенції навчання, аналіз шкільних під-

ручників. На цій нараді взяли участь: голова СУР Микола-Мирослав Петрецький, представники повітових шкільних інспекторатів, директори та викладачі з навчальних закладів, де вивчається українська мова.

Урядовці підкреслили, що рівень розвитку культури, цивілізації, традиції і звичаїв української громади в Румунії проявляється на рід-

ній українській мові, яка завжди була елементом єднання та збереження етнічної ідентичності.

Щоб дати поліпшення удосконалення навчального процесу рідною українською мовою, до цього заходу взяли участь і професори українських університетів.

«Мова у всіх народів – це засіб спілкування, у нас це – фактор відчуження. Це інтелектуальне надбання століть, це код порозуміння, це першоелемент літератури, а з важкої руки Імперії ще й досі для багатьох – це ознака націоналізму, сепаратизму, причина конфліктів і моральних травм».

Микола ДУТКА

До 120 річчя від дня народження Юрія Яновського

Комітет Бухарестської Філії Союзу українців Румунії 25 вересня 2022 року організував культурний захід, присвячений 120-річчю від дня народження одного з найвизначніших українських письменників Юрія Яновського.

На відкритті заходу виступили: голова Бухарестської Філії СУР Михайло Трайста, який передав вітання голови СУР, депутата Миколи-Мирослава Петрецького.

Під час заходу було представлено доповіді, пов'язані з життям і творчістю письменника і зачитано уривки з його творів.

На завершення члени ансамблю «Едельвейс» бухарестської філії СУР виконали кілька пісень українською та румунською мовами.

Юрій Яновський народився 27 серпня 1902 року в селі Майерове в

родині заможного землевласника Івана Миколайовича Яновського та його дружини Марії Мусіївни з дому Здольників. Рід Яновських сягає XVI ст. та одного походження з дворянським родом Гоголів-Яновських.

Юрій Яновський був редактором журналу «Українська література» і військовим кореспондентом. У 1945 році працював кореспондентом на Нюрнберзькому процесі. Найвизначнішим твором Яновського повоєнного часу став роман «Жива вода» (1947), в якому письменник втілює ідею

немирущості нації, відроджуваної після воєнної катастрофи.

Помер Юрій Яновський 25 лютого 1954 року. Попри це, твори Яновського нарівні з творчістю таких визначних майстрів слова, як Павло Тичина, Микола Хвильовий, Микола Зеров, Максим Рильський, Євген Плужник. Вони увійшли в класичний фонд літератури українського відродження першої половини XX століття.

сайт СУР

Свято української весільної пісні в селі Вишівська Долина

Свято української весільної пісні відбулося 24 липня 2022 р. у приміщенні організації СУР в с. Вишівська Долина, що розташоване на півдні від кордону з Україною. Українці цього села прекрасно зберігають і поважають звичаї і традиції, успадковані від своїх дідів та прадідів. Фестиваль пісні і танцю був організований Марамурською філією СУР. На цьому весільному фестивалі на сцену вийшли танцювальні та вокальні ансамблі.

Організатором фестивалю була пані директор професор Папарига Марія з Вишівської Долини. На цьому святкуванні в приміщенні СУР з Вишівської Долини взяли участь: голова СУР, депутат Микола-Мирослав Петрецький, голова Марамурської філії Мирослав Петрецький, голова місцевої організації Вишівська Красна Юра Мочерняк, голова жіночої організації Анна Самбор, заступник місцевої організації с. Вишівська Долина Марія Папарига, голова місцевої організації с. Рускова Пінтя Марічук, голова філії СУР Ботошань Віктор Семчук, голова філії Тульча Лучіка Герман, голова філії Галац Іляна Леон, голова місцевої організації СУР Великого Бичкова Анна Міхалі, член місцевої ради с. Поляни Штефан Кіфа, голова місцевої організації СУР Василь Пасинчук,

заступник голови села Верхньої Рівни Іван Рускован, член ради СУР Іван Рекало, член СУР Михайло Іван Лаурук та інші члени СУР.

У заході взяли участь такі вокальні групи: з Вишівської Красни, керівник Юра Мочерняк, «Голос полонини» з Полян, керівник Михайло Мачока, «Веселка» з Луга, координатор Анна Самбор, з Рони, координатор Проданюк Марія, з Ботошань, з Бистрого – координатор Лучіка Нан, «Веселі гуцули» з Вишівської Долини, координатор Марія Папарига, солістка Мар'яна Яворівська, солістка Діана Шифрак з Рони, з Тульчі «Ясна Зоря» та танцювальний ансамбль з Ботошань «Квіти Буковини», Василь Грицюк із Красного, який грав на флейті.

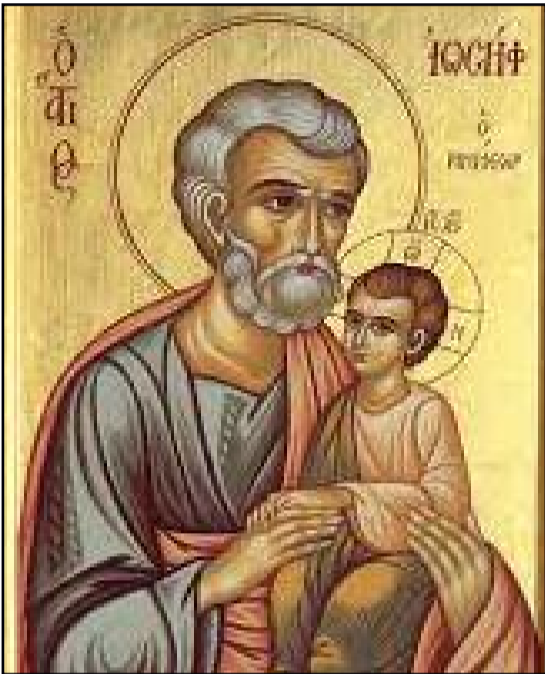
На кінець організатор Марія Папарига подякувала Марамурській філії СУР за гарну організацію, також подякувала представникам повітових філій Ботошань, Галац і Тульча, які були присутні на цій події, а також вона подякувала за участь вокальних груп з нашого повіту.

Бажаємо і надалі, щоб весільна українська пісня тривала довгі роки і щоб вона передавалася молодим парубкам щороку.

Микола ДУТКА

ПРО БАГАТСТВО

Часто Ісус у своїх науках говорив, що дуже важко багатому спаситися, але водночас у Святому Письмі говориться про людей, які мали маєтки, однак залишилися прикладами для нас, а саме: патріарх Яков, цар Соломон, митар Закхей, Йосиф з Ариматеї, який поховав у гріб Тіло Ісуса.

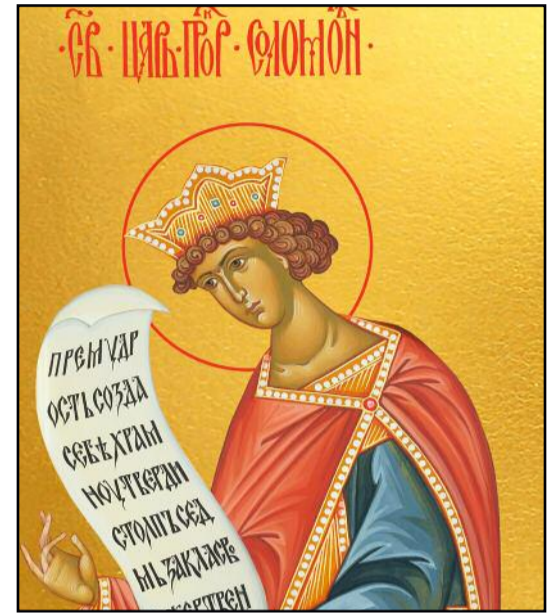

Можна наводити й інші приклади та розглядати цю антитезу, про яку говориться у

Святому Письмі. По-перше потрібно нам підкреслити, що багатство не є від людини. Людина, яка приходиться на цей світ, нічого не приносить із собою. Багатство є даром Божим для людей. Тоді, коли Бог створив землю, обдарував її багатими дарами, які люди пізніше відкрили: золото, срібло, нафту, газ, ліси, тощо. Все те, що ми люди, маємо, Бог нам залишив, щоб ми все те використовували і продовжували наше життя на землі. Ніколи не бажав і не бажає Бог, щоб люди жили бідно, щоб терпіти від голоду, від недостатків. Не знайдемо у Біблії написано, що Бог радіє тоді, коли людина не має матеріальних благ. Але якщо читаємо уважно Святе Письмо тоді побачимо, що Христос давав як негативний приклад тих людей, які ціле життя старалися лише збільшити свій маєток. Таких людей Бог засуджує, бо вони із матеріальних речей творять собі ідола і про Бога цілком забувають. Вони забувають, що тоді, коли прийде час відходити з цього світу, вони повернуться у землю все так, як народилися – убогими.

Від давніх часів люди поділені на багаті і бідні. Так було залишено Богом, і ніколи жодна інституція не зможе повністю вирішити питання бідності. Так Отець Небесний залишив, щоб ті, які багаті, ділили із тими, що не мають, бо таким чином не будуть забувати про Бога, який їх обдарував, щоб і вони дарували далі. Не противиться Бог нашим маєткам, ані

нашому доброму життю, але противиться тим людям, які всім серцем лише люблять і шукають матеріальні речі, забуваючи про Бога і про ближнього, який у тишині чекає на допомогу.

Отець Наш Небесний подарував нам все, що нам потрібно, щоб ми жили і Йому служили. Він не тільки матеріальними речами нас обдарував, але й Єдинородного Сина, щоб кожний, хто вірить у Нього, не загинув, але мав життя вічне. (Йоан 3,16)

отець Іван ЮРЧА

Зеленський на засіданні Генасамблеї ООН назвав п'ять передумов миру

(Закінчення. Поч. на 6 стор.)

Це формула злочину та покарання, що вже добре відомо росії. І це формула справедливості та правопорядку, що росії ще належить вивчити. Як і будь-яким іншим потенційним агресорам.

Чого немає в нашій формулі? Нейтральності.

Ті, хто каже про нейтральність, коли людські цінності й мир під ударом, мають на увазі зовсім інше. Вони кажуть про байдужість. Кожен сам за себе. Ось про що вони кажуть. Цікавляться проблемами одне одного умовно. Піклуються одне про одного формально. Протокольні співчувають. І тому так само умовно, формально й протокольні вдають, ніби захищають когось, а насправді – лише свої вузькі інтереси. Ось це й створює умови для війни. Ось це й треба виправити, щоб створити умови для миру. Потрібна тільки рішучість. Було багато розмов про реформування ООН. Чим вони всі закінчилися? Без результату.

Однак, якщо ви уважно поглянете на нашу формулу миру, ви побачите, що її імплементація вже де-факто стає реформою Об'єднаних Націй. Наша формула універсальна, а отже, об'єднує Північ і Південь світу. Вона закликає світову більшість і спонукає до розширення представництва тих, хто залишився непочутим.

Це дисбаланс, коли уся Африка, уся Латинська Америка, більша частина Азії, уся Центральна та Східна Європа підкорюються праву вето, якого самі ніколи не мали.

І про це говорить Україна. А чи чули ви такі слова від росії? А вона – в Радбезі. Постійно. Чомусь. Чомусь не Японія чи Бразилія, не Туреччина чи Індія, не Німеччина чи Україна. Настане день, коли й це питання буде розв'язане.

Щодо перемовин між Україною та росією.

Напевно ви чули різні слова з Москви про переговори. Нібито вони до них готові. Але. Вони кажуть про переговори, але оголошують мобілізацію. Вони кажуть про переговори, але оголошують псевдореферендуми на окупованій території України.

То що тоді правда? Мобілізація в росії – правда. Фейкові референдуми – це теж правда. росія хоче війни. Це правда. Але росія не зможе зупинити хід історії. Людство й міжнародне право сильніші, ніж одна держава-терорист. росії доведеться закінчувати цю війну. Війну, яку вона розпочала.

І я виключаю, що врегулювання може відбуватися на будь-якій іншій основі, ніж українська формула миру. Що далі заходить російський терор, то менша ймовірність, що взагалі хто-небудь у світі сідатиме за один стіл із росією.

І якщо російською відповіддю на мої слова зараз будуть нові ракети й теракти, то це засвідчить лише слабкість. Слабкість росії. Її нездатність переважити нас, її нездатність переважити світ.

Це доведе лише те, що потрібно якнайшвидше виконати п'ять пунктів української формули миру.

Ми готові до миру. Але до чесного й справедливого миру. Саме тому з нами – світ.

І наостанок. Я хочу подякувати 101 державі, які проголосували за те, щоб могло відбутися це моє відеозвернення. Це було голосування не лише щодо формату. Це було голосування щодо принципів.

Лише сім держав проголосували проти: Білорусь, Куба, КНДР, Еритрея, Нікарагуа, росія та Сирія.

Семеро. Семеро, які бояться відеозвернення. Семеро, які реагують червоною кнопкою на принципівість. Тільки семеро.

101 – і семеро.

Друзі, якщо така коаліція проти нашої рішучості, то я всіх вас вітаю. Вітаю, бо це означає, що мир перемаже будь-яку агресію і що немає жодної перешкоди, щоб ми таки реалізували формулу миру.

Я дякую вам за увагу!

Ще раз бажаю всім вам миру!

Слава Україні!

Микола ВЕГЕШ, Ірина-Люба ГОРВАТ

РУМУНСЬКО-ЧЕХОСЛОВАЦЬКІ ВІДНОСИНИ ЧЕРЕЗ ПРИЗМУ ДЕРЖАВОТВОРЧИХ ПРОЦЕСІВ У КАРПАТСЬКІЙ УКРАЇНІ (1938–1939)

(Продовження з попередніх чисел)

«К оли головні частини січовиків відступили через Буштино до Бичкова, що вже знаходився в руках угорських терористів, – пригадував інший учасник подій, – вони на світанку 18 березня 1939 р. зі зброєю перейшли на румунську територію. Тут їх чекали трагічні події. Після роззброєння 273 січовиків і 10 старшин румунські вояки передали їх угорським терористам у Бичкові... Відділ січовиків (15 чоловік), що пробився на румунський бік біля Тячева, угорські терористи розстріляли на мості, а трупи поскидали в Тису». Подібне зафіксував у своєму щоденнику В. Гренджа-Донський: «Галичани після погрому перейшли Тису, кордон Румунії, там їх румуни ограбили, побили і видали мадярам». Чому ж так жорстоко поступили румуни? Ю. Химинець вважав, що «сталася прикра несподіванка, спричинена наклепами тікаючої з Карпатської України чеської адміністрації і військових, які характеризували січовиків як злодіїв і терористів. Внаслідок цього румуни змінили своє ставлення до Карпатської Січі».

Один із найавторитетніших істориків національно-визвольних змагань закарпатських українців у 1938-1939 рр. П. Стерчо, загалом високо оцінюючи співчутливе ставлення Румунії до Карпатської України, разом з тим, відзначав: «... Румунія була, на жаль, самотнім винятком також і з гіршої сторони. Вона ж бо була самотньою державою, яка видала мадярам відступивших на її територію карпатських січовиків, які зложили зброю і, згідно з постановами міжнародного права, мали бути інтерновані на терені Румунії, але не сміли бути повернені в руки другої ворогуючої сторони, Мадярщини. Тому Румунія відповідальна за життя сотень розстріляних мадярами карпатських січовиків, які були повернуті, ніби помилково, як пізніше Румунія вияснявала. Це тим більше ускладнювало ситуацію, що карпатські січовики, зокрема оборонці столиці, не мали іншого шляху вибору. Шлях на Словаччину був можливий тільки на відтинку на захід від Сваляви». Таке ставлення румунів до відступаючих січовиків було прикрою несподіванкою ще й тому, що саме Румунія вважалася найбільш надійним союзником Чехословаччини. «Коли б Румунія нам допомогла харчами та зброєю, – дещо наївно запевняв В. Гренджа-Донський, – то багато води потекло б долі Тисою до повної мадярської окупації гуцульських сіл».

Набагато кращим було ставлення до чехословацьких військових, які, залишаючи Карпатську Україну, теж опинилися на

території Румунії. Сучасний український дослідник О. Пагіря вперше ввів до наукового обігу численні звіти і свідчення чехословацьких солдатів і офіцерів, які детально описали своє перебування в цій країні. Із звіту підполковника Ф. Вацлавека стає зрозуміло чому полки чехословацької армії відходили саме в бік румунського кордону: дорога на Сваляву була під загрозою з боку угорського війська. Вищезазначений офіцер звітувався, що «протягом усієї подорожі як у Румунії, так і в Югославії нас скрізь добре приймали, ділилися різними харчами та

напоями». Франтішек Грубий та багато його колег добиралися до Румунії потягом: «До Сигота в Румунії ми приїхали о 8 год. і були розселені по місту». Войтех Слега зізнався, що «при переїзді через Румунію та Югославію нас скрізь натхненно вітали і надавали продукти безплатно». Щось подібне читаємо в звіті Вінцента Коваржіка: «Румуни прийняли нас по товариськи, надали нам у всьому допомогу і гостинці». Франтішек Паначек також підтвердив, що «дорогою як у Румунії, так і в Югославії нам надавали їжу та запаси в дорогу, з нами поводитися лояльно».

Ще раніше територію Карпатської України покинув її президент Августин Волошин та окремі члени його уряду. «У зв'язку з окупацією угорськими військами Закарпатської України, – розповідав А. Волошин під час допиту в Лефортові 24 травня 1945 р., – я втік в м. Прагу за маршрутом: із Хуста в Клуж (Румунія)-Темешуара (Румунія). Потім поїхав в Югославію – в Белград, де пробув 4 дні. Із Белграда поїхав до м. Загреб, де пробув 7 днів. З м. Загреб переїхав до курортного містечка Югославії Цирквениця, де пробув 11 днів. Опісля знову повернувся в м. Загреб і звідти через м. Відень переїхав в м. Берлін, де пробув півтори місяця. З Берліна поїхав до Праги в травні 1939 р.». Карпатську Україну також покинули Ю. Ревай, А. Штефан, С. Росоха, І. Рогач, В. Комаринський та ін.

А. Волошин на світанку 16 березня виїхав до Великого Бичкова, де він востаннє в житті провів богослужіння на рідній землі,

дізнався про падіння Хуста. Пізно ввечері 16 березня міст через Тису перетнули у складі колони відступаючих чеських вояків і чиновників кілька автомобілів, на яких їхали урядовці Карпатської України, серед них і машина, що везла А. Волошина у супроводі його давнього друга і багаторічного сподвижника А. Штефана.

23 березня 1939 р. префект Мараморощини повідомляв коменданта жандармерії у Клужі Геріта, що «16 березня 1939 р. приїхав у Румунію колишній прем'єр-міністр уряду Карпатської України д-р Волошин з іншими міністрами. Вони залишили в префектурі Сигету дві малі машини «Аеро», просячи нас їх залишити в себе. Одна з машин в доброму стані і може бути використана жандармерією. Враховуючи, що А. Волошин покидає наше місто, маємо честь і просимо Вашого дозволу, щоб вирішити що робити з цими машинами: залишити собі, чи передати їх військовим». Того ж дня префект повідомляв митну службу в Сигеті, що в місцевій префектурі «знаходиться машина НР 15581, залишена урядом Волошина. Машина рахується приватною власністю політичної організації

(УНО М. В., Л. Г.), очолюваної М. Туликом (УНО очолював Ф. Ревай М. В., Л. Г.). Однак вони є втікачами з Карпатської України, тому на нашій території втратили права на машину. Ми будемо нею користуватися до тих пір, поки ця проблема не буде вирішена». Останній документ, який пощастило віднайти в Державному архіві Бая-Маре, стосується повідомлення митниці Сигета до префекта за 23 березня 1939 р., у якому ставилося єдине питання: «Що Ви зробили з машиною М. Тулика?». Відомо, що А. Волошин і окремі члени його крайового уряду успішно перетнули кордон Румунії і їх щиро прийняла Югославія.

Із вищесказаного може скластися враження, що Румунія негативно віднеслася до втікачів із Карпатської України. Однак таке враження було б занадто однозначним і прямолінійним. Архівні документи свідчать про протилежне: «У березні 1939 р. в Мараморощині, як і по всій країні, багато людей були солідарні з Чехословацькою республікою, захопленою Угорщиною. Робітники Сигета, Бая Маре були пройняті симпатією до чехословацьких біженців, які були змушені покинути свою країну. Наприклад, Йозеф Бело пішов у Сигет збирати людей, щоб прийняти біженців на румунській землі». Префект Марамороша у своєму рапорті в клужьку резиденцію звітувався про проведену роботу під час розміщення біженців з Карпатської України в Сигеті. Особливо втікачам із Закарпаття допомагали українські організації та товариства Румунії.

(Далі буде)

ДЕНЬ УЧИТЕЛЯ

На початку місяця жовтня, коли шелестить золотим падолистом осінь, відзначається прекрасне свято – День учителя, коли вшановують ветеранів освітянської праці вчителів, викладачів, незалежно від ступеня навчального закладу.

Це свято заснувала Організація Об'єднаних Націй 1994 р.

Цього святкового дня висловлюють велику вдячність і глибоку повагу до тих, які навчають. Важким і достойним є вміння навчати. Вчити всі вміють, а навчати можуть тільки достойні. На світі існує чимало професій, і всі необхідні, адже приносять користь людству.

Праця учителя – титанічна, а внесок у розвиток освіти – безцінний. Учителі несуть на своїх плечах весь тягар педагогічної роботи, турбуються про учнів, як про своїх дітей, бо вони, як другі батьки.

Учитель – професія унікальна. Подібної в світі немає. Всі професії починаються від учителя, бо він своїм серцем і розумом сформує завтрашній день: людину суспільства. Вчитель допоможе знайти правильний вибір у житті. Все, буквально, проектується і твориться за звичайною учнівської партою.

Стати вчителем – це не просто обрати фах, це означає взяти на себе відповідальність за життя і долю людей. Саме завдяки вчителю світ повниться добром і красою, даруючи дітям прагнення до знань, відчуття прекрасного і досягнення своєї мети.

Учитель – володар слова і пера!

Велике щастя мати вчителя доброго, широкого, який навчає бути Людиною, який уміло передає свої знання та вміння. Для вчителя найбільше щастя – бачити у своїх учнях, дітях продовження себе. Я вважаюся щасливою, бо маю учнів, які стали викладачами нашої рідної української мови.

Гідні поваги всі вчителі, їм треба поклонятися за їхню витримку, терпіння, доброту та мудрість. Завдяки їм діти змінюються та дорослішають на очах, тому що вчителі сіють в душах дітей справжні Добро та Тепло, любов до Батьківщини, до рідної мови.

У сучасному ритмі батьки дуже заняті, і тому всі тяготи виховання лягають на плечі учителів. Вони закладають найважливіше, що дасть свої плоди через кілька років. Ми всі пам'ятаємо свого першого вчителя, свій перший клас, свій перший випуск.

Ще з дитинства я мріяла про стежину, що веде до школи, хотіла стати і стала викладачем. Я згадую з особливою повагою та вдячністю тих, які засадили в моєму серці любов до рідної української мови: вони залишилися для мене тим маленьким далеким вогником, що освітив початок мого шляху, я стала викладачем української мови...

Бути справжнім учителем – це талант, дар від Бога.

Вітаю всіх учителів, від щирого серця бажаю незвичайного щастя та благополуччя в житті, поваги та великих успіхів їм у роботі, великих досягнень та ентузіазму в діяльності, прекрасного настрою, а головно, здоров'я та сил, терпіння та мудрості, відсутності втоми.

Нехай робота вчителів буде на радість!

Учителям-пенсіонерам бажаю радіти заслуженій, після довголітньої праці в школі, пенсії, а тим, яких уже немає між нами, яких ми не повинні забути, вічної пам'яті!

Ледія СПИВАЛЮК,
(викладач-пенсіонер)

Від сім'ї починається стежка до школи

Взаємозв'язок школи та сім'ї

Взаємовідношення між школою та сім'єю мають довготривалу історію. Будь-яка історія починається з перших кроків, а будь-яка будівля з фундаменту. Так і становлення людини бере початок у сім'ї. Від сім'ї починається стежка до школи.

Важливою умовою навчально-виховної роботи з дітьми є співробітництво школи і сім'ї. Отже, співпраця родини і школи має взаємоповажне партнерство.

Важливу роль у вихованні дітей відіграє сім'я. Перше, щоб відвідувати родину, необхідно мати певні відомості про неї та її зв'язки зі школою.

Школа не може здійснити свої завдання поки не пізнає робочі життєві умови дітей. Батьки не можуть пізнавати психологію їхньої дитини, незнаючи його поведінки у шкільних умовах.

Батьки повинні знати, чи їхня дитина має відповідну поведінку перед свого учителя та своїх однокласників.

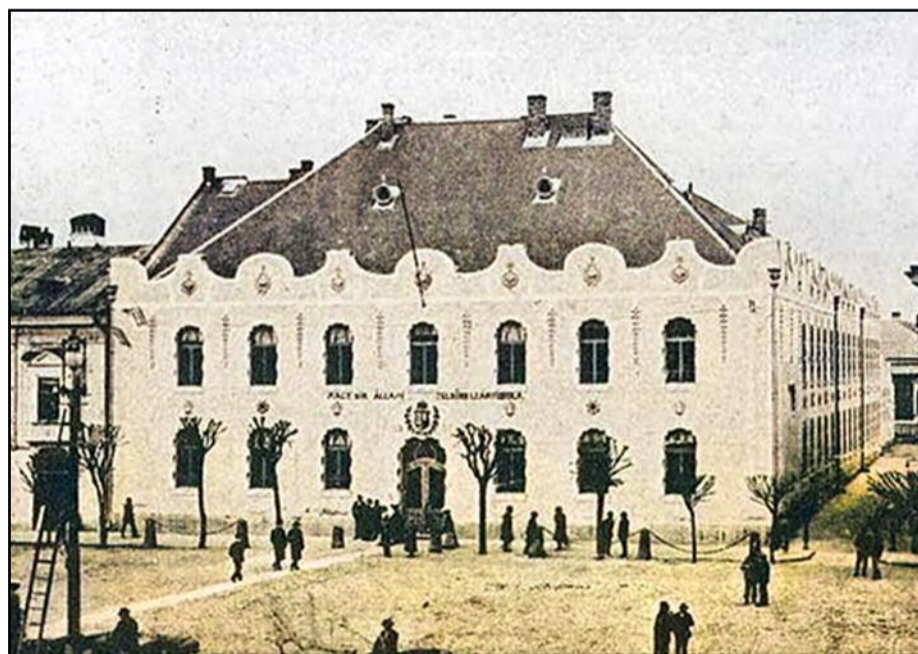
Головна мета у партнерстві школи із сім'єю представляє досягнення шкільного успіху. Шкільні успіхи виражені через змагання учня до вимоги шкільної програми і прикінцевої освіти.

Учневі потрібно створити відповідний клімат, де б відчувався у безпеці. Щоб краще пізнавати учня, треба відвідувати його у сім'ї.

Школа повинна працювати у тісному контакті з батьками. Роль сім'ї у вихованні дітей відповідальна. Батьки є першими вихователями дитини, розвивають її мову і мислення, формують її інтереси, здібності, виховують любов до знань.

Школа і сім'я спільними зусиллями можуть розвивати педагогічну освіту батьків і залучення до виховної роботи.

Школа зацікавлена, щоб співпрацювала із сім'єю, щоб мала свою спільність для того щоб її виховна діяльність була довготривала.

До 25-річчя Сігетського українського ліцею ім. Тараса Шевченка

Співвідношення між школою та сім'єю необхідне з інформаційної точки зору для розвитку і поведінки дитини. У сім'ї формуються найголовніші навички поведінки, як: повага, виховання, поважність, щирість і стриманість. Роль сім'ї дуже головна у розвитку дитини зі всіх точок зору, як фізично, інтелектуально, морально і естетично.

Микола ДУТКА

З діяльності голови СУР, депутата Миколи-Мирослава ПЕТРЕЦЬКОГО

Висловлюю надію на сприйнятливість прем'єр-міністра, тим більше, що влітку я також надіслав меморандум із виявленими проблемами українців, деякі з яких уже вирішені

Питання української меншини в Румунії вийшли на стіл прем'єр-міністра Ніколае Чука. Ситуація з дровами, ситуація педагогічного ліцею імені Тараса Шевченка, проекти місцевої адміністрації, відсутність сімейних лікарів – це лише деякі конкретні проблеми, на які я звернув увагу Прем'єр-міністра.

У контексті зустрічі в приміщенні Уряду між Групою національних меншин і Прем'єр-міністром Ніколае Чука ми розглянули питання стосунків між виконавчою та законодавчою владою та попросили представників Уряду приділити підвищену увагу питанням і запитам, які ми адресуємо. Парламентарії, які належать до націо-

нальних меншин, будучи обраними на загальнодержавному рівні, мають набагато чіткіше бачення проблем, з якими стикаються люди, а повідомлені ситуації, вимагають більш оперативного реагування.

Оскільки зима наближається, а моє занепокоєння щодо опалення дровами залишається постійною проблемою, про що я також говорив на цьому рівні, прем'єр-міністр Чука повідомив мені, що ведеться робота щодо обмеження ціни на дрова, питання, яке вже обговорювалося на рівні правлячої коаліції, на його ініціативу.

Хоча наступного тижня у мене буде діалог із міністром освіти, у якому я пропоную детально розглянути проблеми освіти, я також попросив прем'єр-міністра про підтримку в розблокуванні ситуації єдиного педагогічного ліцею з навчанням на українській мові ім. Тараса Шевченка, який три роки чекає на реабілітацію.

Я також звернув

увагу на необхідність аналізу проєктів, поданих місцевими адміністраціями, які знаходяться на різних етапах у підсумковому списку, загалом із посиланням на Національну інвестиційну компанію, я також навів приклад дороги в Ізвоареле Сучевей, зруйнованої лихом у 2018 році, яка хоч і входить до категорії творів першої необхідності, вже майже чотири роки перебуває в списку синтезу. Водночас ми відновили дискусію про брак сімейних лікарів у неблагополучних районах.

Висловлюю надію на сприйнятливість прем'єр-міністра, тим більше, що влітку я також надіслав меморандум із виявленими проблемами, деякі з яких уже вирішені.

Делегація Союзу українців у Румунії відвідала Львівську область

6-7 жовтня разом з делегацією Союзу українців у Румунії, до складу якої увійшли Василь Пасенчук, Люба Горват та Адриан Вішован, я відвідав Львівську область. Поїздка відбулася на запрошення Міжнародного інституту освіти, культури та зв'язків з діаспорою. Програмою дводенного візиту були передбачені зустрічі та дискусії з головою Львівської ОДА Максимом Козицьким, директором Міжнародного інституту освіти, культури та зв'язків з діаспорою Іриною Ключковською, ректором Національного лісотехнічного університету Володимиром Загорським та ректором Національного університету «Львівська політехніка» Юрієм Бобалом.

Разом із українськими партнерами ми домовилися започаткувати культурно-освітню інституційну співпрацю між Львівською ОДА та СУР, з наголосом на збереженні традицій українців Румунії.

За пропозицією СУР престижні українські вищі навчальні заклади будуть співпрацювати з метою проведення курсів підвищення кваліфікації для вчителів україномовних шкіл, а учні та студенти етнічних українців Румунії зможуть взяти участь у таборах, організованих цими ВНЗ.

Змістовна дискусія про те, як організації національних меншин підтримують українських біженців, відбулася на конференції, присвяченій збереженню української ідентичності.

У своєму виступі я розповів про всебічну допомогу, яку Румунія надає біженцям та українській державі загалом за останні шість місяців, а також про активну участь СУР у підтримці багатьох біженців, які прибули до Румунії, про постійну адаптацію СУР-івської стратегії дій

в цьому плані, про план культурних заходів, зустрічі з українськими переселенцями та відстоювання їхніх інтересів.

Я також мав зустріч зі студентами Львівської політехніки, в рамках якої представив діяльність і роль СУР у захисті та просуванні прав осіб, які належать до української меншини.

Представники Львівської ОДА та місцевого академічного середовища подякували Румунії, загалом і СУР зокрема, за підтримку, надану Україні у політичному плані як на національному, так і на міжнародному рівнях.

Іван КІДЕЩУК

«Там, де той дощик, вечір убито й маком червоним кинуто в жито...»

Там, де той дощик...

Ще один дощик,
майже жура,
а по сім боці
грузне мара,
йде дощик,
йде, сіє, мов сито,
він мені скаже,
де й кого вбито.

Там вбито ранок,
злотний напій,
там вбито полудень,
злий-голосний,
там, де той дощик,
вечір убито
й маком червоним
кинуто в жито...

Іван Ковач

Після Революції 1989 року в Румунії українська громада розбагатіла на п'ять публікацій замість єдиного дореволюційного часопису "Новий вік", який 40 років плекав українське письмо та виховував цінителів українського слова, дарував нашим українцям рідну українську мову, щоб читати нею і ніколи не забувати, що ми українці. Бо це ж мова наших батьків, бабусь, дідів і пращурів, сильної князівської держави Київської Русі, праматері наших українців, першої християнки нашого роду княгині Ольги та її внука Св. Володимира Великого, що охрестив у 988 році українців, про що свідчать зараз тисячолітні собори Києва Св. Софії, Свято Михайлівський монастир та Києво-Печерська Лавра.

Мудрі вірші-пісні кожного місяця розсіває у "Вільнім слові" відомий український поет і редактор цього часопису Іван Ковач, який продовжує життя "Нового віку" і служить своїм однокровникам красуванням рідного слова. Коли хтось не любить вірші, хай читає будь-що хоч потрошки, щоб управлятися постійно і стати Читачем з великої букви.

У червні я писав про вірш Івана Ковача "Там, де іде відлуння у черешні", коли пропонував варіанти читання і розуміння вірша, щоб вважати поезію близьким другом.

А зараз запрошую до іншого твору – вірша-пісеньки "Там, де той дощик, вечір убито... щоб його розібрати буквально або дослівно як мовну вправу та обов'язково зрозуміти хоч би слова "жура"/турбота, гризота, страх та "мара"/мряка, сльота, бо всі інші відомі: дощ/дощик приносить земні плоди, урожаї, а коли нема дощу, або забагато мари/сльоти, напливає жура, боязнь, грижа/гризота. І навіть в таку погоду відкриваються пізніше й людські беззаконня, часом і вбивства. Друга частина подає знайомі слова в переносному значенні, бо зовсім важко зрозумі-

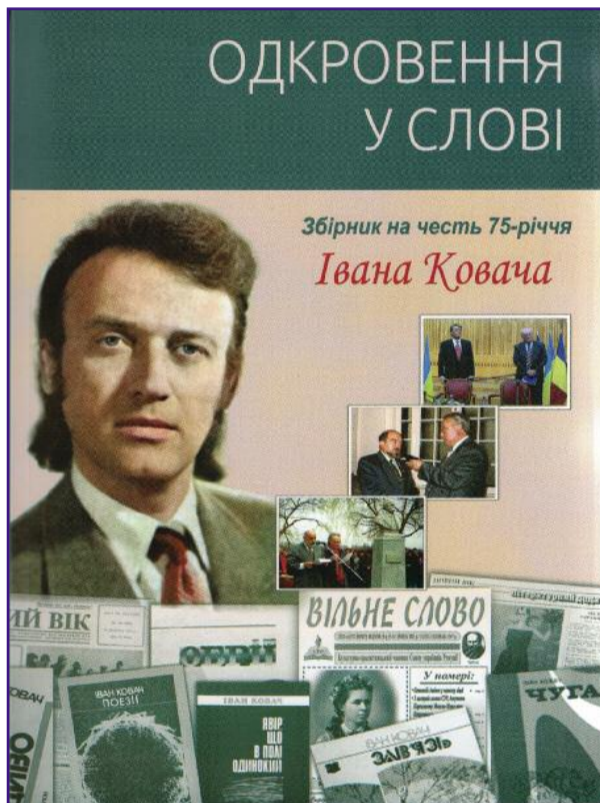
в житті, які переносять і сльоту, і посуху на знак Божої любові до людства, з якої простягається нам небесний букет червоних маків для всіх коханих Землі.

Спостережливий читач, хоч і початківець, відкриє на перше-друге читання, що віршик не віршик, а пісенька, яка прославляє життєдайність дощика, а до мари/предовгої сльоти може долучитися і смуток/неприємність, або таки нещастя, але не в прямому сенсі, бо ні ранок, ні полудень, ні вечір ніхто не вб'є як істоту. Хіба затьмарить їхню красу, збентежить чари небесні, або людський спокій на землі своїм безглуздям – забрудненням природи промисловцями, природними катастрофами і людським ігноруванням довкілля, забавами та зарозумілістю сильних, що зневажають міжнародне право вторгненням на чужі землі війною тощо, коли поверховість – без алегорій та її символіки.

Цікавіше шукати інший ключ до веселої/невеселої пісеньки "Там, де той дощик, вечір убито...", яка кличе назвою читача до тексту, щоб зрозуміти чудо-диво – "вечір убито...". Вірш здається простим і гарним, а коли зрозуміти його художнє навантаження, тоді можна його оцінити як рідкісний шедевр, символічну пісню-протест у нашому столітті, яке простелило нам усім на планеті Земля космічну загрозу, не тільки тривогу і страх, а й прямо безвихідний терор смерті, що викорінює життєві умови дня.

Отже, вірш Івана Ковача простягає раптом пастку неймовірності, може, й безглуздя, якщо не задумуєшся, яке таїнство зашифроване в ньому. Розглянемо його просту структуру.

Поезія містить всього 16 рядків, що основуються на трохеї, як більшість народних пісень, і має дві восьмирядкові частини з розповідним тоном-сюрпризом стривоженого автора повторюваним дощиком, тому що й перший непокоїв чимось і зараз охоплює душу "майже жура" з боку дощика, а з другого, – "грузне мара", насувається небезпечно/"грузне", бо дощик собі "сіє, мов сито"/сіє, просувається в душу з несподіваною страшною звісткою": "він мені скаже, / де й кого вбито", і це, напевно, тому, що не вперше!

(Далі буде)

ти синтагму "Там вбито ранок", що може визначати смутний ранок, без роси/"злотний напій", через посуху, або затоплений довгою сльотою теж без роси-святині; в іншому місці "вбито полудень/злий-голосний", бо коли полудень не сонячний, він смутний/вбитий, і так само відчуваємо гарний ясний вечір, коли запалюється небо на заході, бо сльота постійно наводить смуток, а від жару/спеки, як і від сльоти, ховаються люди.

Цікаво, що вбивство не було убивством: "І маком червоним / кинуто в жито...", коли у добру погоду ми радіємо червоним мака-

Культурно-просвітницький часопис Союзу українців Румунії

РЕДАКЦІЯ: Головний редактор – Іван КОВАЧ

Редактори – Ірина ПЕТРЕЦЬКА-КОВАЧ та Роман ПЕТРАШУК

Комп'ютерний набір – Ірина ПЕТРЕЦЬКА-КОВАЧ

Техноредагування – Роман ПЕТРАШУК

Друкарня «RCR PRINT» Бухарест, Румунія; ISSN 1223-8988 Adresa redacției:

Uniunea Ucrainenilor din România, str. Radu Popescu nr. 15,
Sector 1, București, ROMÂNIA, Tel. 0212220748, 0212220753, Fax 0212220737

E-mail: vilne.slovo@uur.ro/ Адреса сайту СУР: www.uur.ro

Наклад фінансований
Союзом українців Румунії

ЗАСТЕРЕЖЕННЯ

- За достовірність фактів, цитат, власних імен та інших відомостей відповідають автори підписаних матеріалів.
- Редакція може не поділяти точки зору авторів.
- Надіслані до редакції матеріали не рецензуються і не повертаються.
- Редакція залишає за собою право скорочувати і редагувати надіслані матеріали, непорушуючи їхнього основного змісту.
- З юридичної точки зору за зміст матеріалів відповідають їх автори.